

Publicerad 2014-06-03 20:01 av Bäraren

*Vad skulle du säga till ditt yngre själv om du kunde?*

### **Tidens visdom**

- Vem där?
- Vem jag är? Har du tagit dig en titt i spegeln på sistone?
- Mjea det gör man väl liksom alltid.
- Borde du då inte veta vem jag är?

Grabben satt på bryggan med fötterna svalkande i vattnet i den stilla vinden. Han hade bara hört fotstegen och först nu vände han sig om för att se.

- Aha.

- Ja just det.

Han vred tillbaka huvudet och fortsatte kolla ut över vattnets briljans. Solen som var på nedgång skapade en underbart vacker himmel i såväl rosa som mjukorange. Jag satte mig bredvid honom men satte benen i kors istället för att anslutna mig till kvällsnöjet.

- Så... började han.

Han fann det svårt att fortsätta så jag improviserade.

- Så blir det bättre än så här? frågade jag honom i en mjuk röst längsmed flertalet måsars svaga läten. De flög förbi i ögonvrån.

- Blir det det då? han svarade med en fråga.

Jag tänkte efter lite. Nu 30 förr bara 13. Vad skulle man säga? Är sanningen värd mer än själva hoppet? Med sådan uppfostran man haft var ärlighet och noggrannhet något eftersträvansvärt men om det i slutändan spelade någon roll var svårt att avgöra. Trots allt är allt annat spekulationer. "Vad om" situationer som saknar realitetens illusionsgrad och färger.

- Nje, egentligen inte. Svarande medan jag sneglade på solen.

Grabben gungade sina ben stilla i vattnet, svalt men inte kallt.

- Skoj.

Ironiskt. Det var ju så jag alltid tog det. Men att jag redan då skulle veta vad jag vet nu kändes inte rättvist. Hur kunde det? Ett barn, ett barn som alla andra. Ett barn med glädje, med sorg. Uppväxt i goda förhållande och i en fri värld. Jag kan inte säga att jag avundades honom. Jag kände precis som jag så ofta själv upplevt av andra: empati. Något så fel men ändå så rätt. Något så orättvist men det enda försvar man har.

- Så smärtan försvinner aldrig?

En klurig fråga. Jag suckade en djup suck för att försöka vinna mig själv lite mer tid men svarade ändå diplomatiskt.

- Den blir både värre och ibland kanske mildare. Allt beror ju på hur man tar den.

Det var tragiskt. Här sitter jag i samma sits som andra suttit förut. Som de som jag lyssnat på förr och jag säger samma saker. Jag säger samma jävla skit. Trots allt får man inte utesluta hoppet, hur verkligheten än ter sig så får man inte agera hur som helst. Varför? Var det återigen rättvisa som smittade av sig?

- Frågorna blir inte färre. Du har redan hört det så många gånger tidigare men det finns ingen lösning. Det är så det bara är.

- Tack för den då.

Jag förstod reaktionen. Den var inte bara förväntad, den var sann.

- Men ja... försökte grabben.

Vad mer fanns det att prata om egentligen? Vad skulle man ge till sig själv? Rikedom eller relation? Visdom istället för försök? Fanns det något värde i något av dessa? Jag skrattade tyst i hjärtat. Jag har inte en jävla aning. Jag hade det inte då och jag har det inte nu.

- Jag antar att vi ses sen då?

- Ja. om 15 år.

- Som en gammal gubbe då...

Jag drog ut ena handen och kramade om honom. Ledlöst accepterade han situationen.

- Jag önskar jag skulle kunna säga att det blir bättre men du vet själv redan hur det är.

Tillsammans satt vi där medan solen gick ned, medan måsarna sov och vattnet blev kyligare. Vi satt där tills dagens ljus och jag själv var borta.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bäraren med Poeter.se id #14663 innehar upphovsrätten